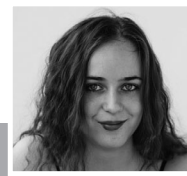

Lázár Kinga

Apám az istenek történeteit narrálja

Lázár Kinga
(2001, Barót)
költő, egyetemi hallgató,
Kolozsváron él

Apámtól a kettőnk nyelvét kaptam,
hogy nevet adjak az isteneinknek,
akik délben a padon ücsörögtek,
ha már megszöktek a történetekből.

Rendszerint rágyújtottak a tömbház előtt,
míg apám hangján narrálta a kar
tetteiket, százéves porba mártva
pezsgőtablettaként habzó nyarakon.

Telente a fenyvesek közé költöztek.
Emlékszem, minden novemberben
fehér lábfejem a küszöbre fagyott,
ha a hangjuk kiszűrődött az erdőből.

Apám narrálja végig a teleket.
Ajkain felolvad a kettőnk nyelve.

Tudom, nem volt e világi,
de isten is csak annyira,
amennyire ember lehet.

Egy családi képről

Előhívod a fényképet kettőnkéről.
A friss festék még ragacsos,
a háttér kiégett polaroid.

Te fehér vászonnak képzeled,
én csipkeszélű tónak,
korhadtt facsónakkal.

Rávetülnek gyermekkorod képei,
nézed, ahogy a hullámok kisimítják
a barázdákat nagymamád arcán.

A tó közepén egymásba érnek,
magázódó nagyszülők,
cigarettát sodró unokatestvérek.

Meginog a csónak
a családi porcelán súlya alatt,
kifordul belőle egy kakukkos óra.

Míg a part felé kezdek evezni,
te szorongatod a kihalászott nippeket.

A férfi választ két nő közül

LILITH

Melletted az szól,
mi egyben ellened is,
hogyan nem vagy Éva.

ÉVA

Ellened az szól,
mi egyben melletted is:
kóstoltál almát.

A hűtlenségről

HÉRÁHOZ

Istennők átkát
a legjobban ismered:
nem vagy halandó.

ZEUSZHOZ

Legnagyobb átkod,
hogyan te is csak isten vagy.
Vonz, ami múlik.